

< בס"ד

העלון לחברי ולבוגרי הפרויקט

ניסן תשע"ו — 2016/4

#7

פינת השיבוטה
של מיכה הכהן

עמוד 7

אביה בנמלך חובב
על חכמת המו(מי)נים

עמוד 5

טור אישי מאת
יאיר פרידמן

עמוד 3

רועי ריפס

י"ב, נווה שמואל

משעבוד לגאולה

ילד קטן דועך בשלג

רגליו שקעו וגרונו משתנק.

זקן מפליג על קרחון

אל לב הים.

הוא לא יעיל יותר.

לא ברור

אם יום או לילה

מרוב אפרוריות.

אני נופל על הקרח

בצעדת החופש.

אף אחד

לא יטרח לעזור

מקוצר רוח ומאגואיסטיות.

הכל יהיה בסדר באביב,

פרחים יפרחו ציפורים יציצו,

כל הגופות לשריפת חמץ,

ובלי להסתכל לאחור,

העיקר,

עם ישראל ייצא

משעבוד לגאולה.

צוות העיתון: הודיה יעקבס, לב-לי סיטרון,

אייל ירון וחיים (יוג'ין) סוויד

עיצוב: אביה

תודה רבה לדפוס עציון -

הדפוס הכי טוב בגוש

כפי ששמתם לב, בכל גיליון מופיעים כותבים חדשים ששולחים קטעים חדשים, רציניים או משעשים.

חשוב לנו להזכיר שכולם מוזמנים לשלוח שירים, מחשבות, סיפורים ועוד.. נשמח לפרסם ולתת במה לכל מי שרוצה לספר, להצחיק או סתם לשתף.

חברי פרויקט- לא משנה אם הצטרפתם אתמול או לפני יותר מ-3 שנים, אם אתם חמשושים או שמיניסטים, תמשיכו לשלוח קטעים ואנחנו נשמח לפרסם.

בוגרים ובעיקר בוגרות - שנונים יותר או פחות, בשירות המדינה או בשירות עצמכם, בוגרי שנת התשס"ו או התשע"ה, גם לכם ישנה הזדמנות לשתף ולהתנסות, להביע דעה כלשהי, לשלוח קטע ולהמשיך להיות חלק פעיל קצת יותר בפרויקט.

לאלה שרוצים לכתוב ולא תמיד יודעים על מה - יש לנו הצעות רבות לפינות חדשות ומעניינות. אנו רק מחכים לחבר/ת הפרויקט או לבוגר/ת הבא/ה שירצו לכתוב פינה כזו או אחרת, אחת לחודש וחצי.

בנוסף, תמיד נשמח לקבל הערות לשיפור היישר למייל של העיתון (Haproyekt.eiton@gmail.com)

ובעז"ה בקרוב אף נפיץ שאלון כדי לדעת אילו דברים אתם אוהבים לקרוא, מה חסר ומה הייתם משנים.

בגיליון זה נדב גורדצר ממשיך לשתף אותנו בחוויותיו מאפריקה, מוריה וצביאלי דנים על מקומו של הוואטסאפ בחיינו, מוטרדת משתפת בשיר קורע לב ובוני ושונין מפליאים בקטע שיותר אתכם ללא מילים.

קריאה מהנה!

נכון בבעל רוח העבדות, מכיוון שהוא נאמן רק למה שטוב לאחרים ובכך אינו נאמן לתודעתו הנפשית העצמית שלו.

צריך לשאול- למה מקיימים את סדר הפסח בלילה?

הרי יצאנו לחופשי ביום, אחרי מכת הבכורות! ובכן, צריך להבין מהו המעשה שקרה באותו לילה של שחיטת הכבש ומכת בכורות. על פי המקורות הכבש הוא אחד מאלוקי המצרים, ורק לאחר החלטת עם ישראל בסימון הדלת בדמו ולא להכניסו פנימה, יצאנו לחופשי והשתחררנו מעול המצרים.

ב1944 ר' ישראל שפירא החליט לקיים סדר פסח, ומסופר בעדויות שכאשר קראו "עבדים היינו לפרעה", נתעצבו כולם. מיד דרש הרבי שלא להתעצב מאחר שזו היא התחלת הגאולה, חירות זה לא איפה שאנחנו אלא מה אנחנו, ואנו, על פי החלטתנו, קיימנו את מצוות ליל הסדר "והגדת לבניך" בברגן בלזן.

אני רוצה לסיים עם דוגמא אחרונה על נתן שרנסקי, לאחר קביעת גזר דינו למאסר בסיביר: "אתה אדוני השופט חושב שהנך חופשי! אתה חושב כך כיוון שלאחר שייגמר המשפט תלך לביתך ואילו אני אהיה המשועבד, כיוון שאלך לכלא לזמן רב. אך דע לך שמבין שנינו, אני הוא בן החורין האמיתי! אמנם גופי יהיה משועבד, אבל רוחי, היא תישאר חופשית, כיוון שארגיש שלא נכנעתי לגזרותיכם ונשארת נאמן לאמונותי. אך לך השופט קבעו מראש מה לומר! גופך אמנם משוחרר, אבל אינך חופשי להכריע לפי אמונתך. רוחך משועבדת וזה חמור פי כמה."

בכל שנה, עם "חג החירות", נופלת עלינו מכה של דרשות הבאות לספר לנו מהי "חירות".

מספרים לנו שהחירות שלנו תלויה בנו, שאנחנו אחראים לגורלנו ואל לנו להאשים אף אחד אחר. ניסיתי השנה להקדים את התוצאה ולנסות לבחון בעצמי מהי חירות. בתחילה בדקתי את ההגדרה המילונית- חופשי, ולאחר חוסר הבנה מספקת, ניסיתי למצוא הסבר כמו יהודי טוב... ופניתי לגימטרייה (:)

מי שלא מכיר את האתר "גימטריה", לא נראה לי צריך להיות גאון כדי להבין במה הוא עוסק, אבל מהמילה חירות קיבלתי כמה תוצאות מעניינות שראוי היה להביא: אקספרסיוניזם, אזיקים אלקטרוניים, צ'אק נוריס א-לוהינו וקלאב הוטל אילת.

אמנם נראה שהתשובה כבר נמצאה, צ'אק נוריס א-לוהינו, אבל החלטתי בכל זאת כן ללכת ולבדוק במפרשים.

הרב קוק כותב בהקדמתו לפירוש ההגדה של פסח: "יש בן חורין שרוחו רוח של עבד, ויש עבד שרוחו מלא חירות; הנאמן לעצמיותו - בן חורין הוא, ומי שכל חייו הם רק במה שטוב ויפה בעיני אחרים - הוא עבד", ניתן לראות שההבדל הוא אינו רק מעמדי, הרי יכול להיות עבד משכיל שרוחו מלא חירות, ולהיפך בן חורין שרוחו היא רוח של עבד. החירות המצוית היא להיות נאמן לעצמיות הפנימית ולתכונה הנפשית של צלם האלוקים אשר הופכים את חייו של האדם לערכיים. דבר זה אינו

איזהו עשיר? השמח בחלקו!

בוקר נורמטיבי, קם בבוקר מצחצח שיניים, מתלבש, יושב על איזה נס מפנק, פותח את החלון ומביט בנוף הפשוט והפסטורלי שלי ואומר לעצמי במה זכיתי באוצר שכזה? תכלס בואו נהיה כנים - רובנו לא חושבים ככה. יש אפקט כזה שנקרא "הדשא של השכן" זה מה שיעבור לנו בראש כשאנחנו נקום לזריחה בכנרת.

למה לרוב אנחנו לא שמחים בחלקנו? למה מה שיש לי לא מספיק והמון פעמים אני אביט במה שמסביבי, אחשוק בו ולא אסתפק במה שיש לי? אפריקה היא עולם אחר לגמרי. תכלס זוהי סיבה עיקרית לזה שאנשים בוחרים לטייל שם. העולם שם כל כך שונה ממה שאנחנו מכירים שאתה נלהב לפגוש אנשים חדשים, להכיר קצת משפה מקומית, לטעום מאכלים חדשים. והשאלה שתמיד חוזרת על עצמה היא איך האנשים פה מסתפקים בדרך חיים כל כך פשוטה ואני כל היום רוצה להתחדש, להשכיל, לקנות משהו חדש, ללבוש בגד חדש. ובאפריקה? באפריקה הכל פשוט. ללבוש בגד לשבועיים זה נורמלי, להריח כמו בננה רקובה זה בסדר גמור, לשחק כדורגל מכדור שעשוי שקיות ניילון זה טירוף, ולגלגל צמיג של אופניים עם מקל זה הדבר הגדול הבא שכל ילד רוצה להתעסק בו! לבשל בתוך חדר קטן שעשוי מבזץ מפוצץ בעשן חנוק זה טבעי לגמרי. ואני התייר הלבן בטוח שאלו חיים כל כך פשוטים ונוחים. הרי כל כך טוב להם ואף אחד לא מתלונן, הילדים שלווים ושמחים. והכי

טוב זה שאין עצבות, אתה רק מרגיש שמחה ואושר.

אז שהו שלא. הפשטות שעליה אני מדבר אינה נובעת מבחירה ולכן אני לא קורא לזה פשטות אלא אילוץ. לצערי אין לאנשים באפריקה את היכולת לחיות בדרך חיים שונה והדבר הזה מאלץ את המקומיים לחיות בדרך שהם חיים. אלו לא מותרות ואין זו בחירה. זוהי המציאות שהם חיים בה וכפופים לה.

אז פה אפשר לראות שפשטות לא נובעת מאילוץ אלא מבחירה. הרי אם הייתי שם את המצב הסוצי-אקונומי של מדינת ישראל באפריקה סביר להניח שדרך החיים שם הייתה כבר שונה והתרבות הייתה מתפתחת ומתקדמת. (אפשר לראות את זה בערים הגדולות).

אבל מתוך המסקנה הזאת אפשר ללמוד שיעור גדול לדעתי. נכון, פשטות אין פה אבל ערך גדול אחר יש פה. זה להסתפק במה שיש ולהוציא את המרב מכל דבר. לדעת שלא תמיד נבורך בדברים הכי מתקדמים ובכל הטוב שבעולם אבל לא תמיד צריך להסתכל ב"דשא של השכן". חייבים לדעת לקחת את מה שיש לנו ולהוציא מזה את המקסימום. את השיעור הזה לומדים בהמון מקרים במהלך ההיסטוריה שלנו, אבל לא צריך ללכת למקום הזה כי רובנו נכוונו מה"חטא" הזה בצורה כזאת או אחרת.

זה אחד הלקחים הגדולים שלי מהטיול הקטן שלי באפריקה, ואני מקווה שבאמת נצליח ללמוד מזה ולהנחיל את זה הלאה. כי בדור שאנחנו חיים בו הכל מתקדם ומתפתח כל כך מהר שקשה לנו לשמור על הערך הכל כך קטן הזה שהיה משנה את הפנים שלנו ושל המון גופים וסובבים אותנו כיום.

על ספרות מוסר בפרקי המומינים והפעם: ציצת הזהב

אם אתם מבקשים להוסיף חכמה- עצה לי אליכם. לפני שתפנו אל ספרי המוסר ואל הוגי הדעות, עשו לכם איזה מרתון של כל פרקי המומינים. אחר כך תקראו מה שאתם רוצים, אבל תאמינו לי- במומינים תמצאו את כל מה שחשוב באמת. אלו לא חגיגות 50 השנה לטלוויזיה החינוכית שהזכירו לי את התוכנית האגדית. בעיני כל יום הוא יום ראוי לדון בסוגיות העומק שהעלו בפנינו היצורים הלבנים השמנמנים. מי לא ראה את מומין מחפש אחר ענף שיתאים למשענת הכסא ששבר, את סנורקה בוכה כשהיא רואה שהשיער השחור שביקשה מהמכשף לא נראה כמו שחלמה. את מומין אבא מנסה להחליף את שעות העירנות והשינה בנסיון להפוך את החיים השוחקים שלו למעניינים, ואת סנופקין משחרר את הדרקון האחרון לחופשי, רק כדי שמומין לא ידע שהדרקון אהב את סנופקין ולא אותו. יכולתי להמשיך ולמנות את רגעי השיא של גיבורי ילדותנו, אך היריעה קצרה. אולי ימצא לנכון להמשיך בעיתונים הבאים.. המומינים אמנם נדחסו עם שאר הזיכרונות מגיל 5, אבל הרגעים האלה הם באמת ארכיון של חכמה ורגישות שנדיר למצוא. אני מתכוונת לזה.. ואם חלילה הפרקים שהוזכרו לעיל לא נשמעים לכם מוכרים, שיחק לכם המזל וכולם נמצאים ביוטיוב. עם כתוביות. נגמרו התירוצים. אחד הפרקים האלו הוא "ציצת הזהב". קלאסיקה אמיתית המספרת על הבוקר בו מומין מתעורר ומגלה שקצה הזנב שלו נעשה דליל ויבש, קרח כמעט לגמרי. מומין מתבייש בזנב המדובלל, ומומין-אמא רוקחת לו תרופה של מומין-סבתא. למחרת מגלה מומין להפתעתו שהזנב חזר

לקדמותו העבותה, אך תופעת לוואי משונה הפכה את קצה הזנב לעשוי זהב טהור. מומין נבון שוב, אך כעת מגיעים מאי וסניף שעומדים על הפוטנציאל הכלכלי. הם מפצים את הבשורה ועד מהרה מתקבץ תור ארוך שמחכה לצפות בציצת הפלא תמורת תשלום סמלי. בסוף היום כאשר מומין, מאי וסניף סופרים את השלל, מגיעה מומין אמא בפרצוף זועם, ואלו המכירים את הדמויות ידעו לספר כי זוהי הפעם היחידה כמעט שבה היא נצפית כועסת. "הפכת את מה שהתחיל כבעיה לקרקס ואתה גובה תרומות מאנשים ומרוויח מכל זה?" היא מכה במומין. "לא לשם כך רקחתי את שיקוי המרפא של מומין-סבתא. אבל הלילה ליל ירח מלא והכל יחלוף". יש בסדרה רגעים שנוגעים ללב יותר, אפילו בפרק הזה כשסנורקה מקנאה בציצה המיוחדת ומבקשת ממומין-אמא לרקוח גם לה תרופה אך זו נכשלת.. ובכל זאת בזמן האחרון קורה לא פעם שאני שומעת את המילים של מומין-אמא נוזפות בי. הגענו לעולם עם הרבה חומר לדסקס. אנחנו מתמודדים עם בעיות באופן יום-יומי. ולמרות שחשוב לשתף אחד את השני, ובירור השאלות האלו יחד הוא מטרה נעלה – אני מרגישה שלפעמים אני לוקחת את מה שהתחיל כבעיה והופכת אותו לקרקס. לפעמים כולנו עושים את זה. לפעמים במקום לחפש תשובה או פתרון אנחנו מקדשים את הדרך הפתלתלה, נהנים לתעות בה. לפעמים החיפוש הזה מאבד את המטרה האמיתית והופך להזדמנות עבורנו להראות את עצמנו, להשמיע את עצמנו. לא כי אנחנו רוצים לחפש ביחד עם אחרים את הפיתרון, אלא כי אנחנו מקבלים תשומת לב ונהנים מכל זה. כי לקחנו את מה שהתחיל כחומר למחשבה, כדיון נכון וחשוב, והפכנו אותו להזדמנות להתרברב ולהתלהם.. לא לשם כך רקח לנו ריבונו של **המשך בעמ' 10 <**

◇ י"א, נווה חנה

מבוסס על השיר "ריח של שוקולד" מאת יהונתן גפן

בסוף גוש עציון יש מקום לא גדול

שם אפשר לעמוד ולהריח את השכול

יש שם טרמפיאדה בלי חלונות

בינה לבין הכביש שלוש בטונדות ממוגנות

ועשרות מכוניות יום ולילה עוברות

וכמה ערבים עם סכינים ופצצות

מכינים אובדן בכל הצורות

אח קטן ואח גדול

ילד יתום ואמא של שכול

אחד שהכרת ואחד שסתם

למשפחות ולכולם והריח בחינם

וכל האזרחים עוצרים ומריחים

עוצרים הילדים שרצים בשכונה

עוצר האוטובוס מעבר לפינה

החתולים מפסיקים לברוח מהכלבים

השוטרים עומדים ליד הגנבים

כולם מביטים אל הבטונדות הממוגנות

ולאט לאט, האף שלהם,

מתמלא בריח של שכול

בסוף גוש עציון יש מקום לא גדול

שם אפשר לעמוד ולהריח את השכול

ופתאום אני מבינה כמה חבל שהמקום הזה מיוחד

וכמה עצוב שכאן אי אפשר לעמוד

פשוט אני, ילדה קטנה, לבד

ולהריח שוקולד.

צור מוריה

◇ י"ב, דרך אבות

בועה של רעל חברתי

רוצה להשתחרר מכבלי המילה

שתופסת אותי חזק ולא מרפה.

יכול להיות שיש אנשים שרוצים

להתקרב

אך אצלי במחלקת פקודות הכל חרב.

אין מצב להמשיך בחיים

ללא הרפיה מלאה מהמתחים,

שסובבים מכל עבר

חונקים ולוחצים אותך עד לכדי שבר.

מרגיש בעולם משל עצמי,

בועה גדולה שתופסת את מקומי.

גורמת לטפטוף שחודר ומרעיל

את נשמתי האמתית והופך אותה

למוגבלת.

ואז החברה באה

וקובעת אותך לפי איך שנראית הבועה

וגם כשלפעמים הנשמה מצליחה

לשלוח מסר "אני כאן" אל חוץ הבועה

היא יוצאת נגועה ברעל ואינה מחוללת

הרבה שינוי בחיצוניות המתקבלת על

ידי אחרים.

הסיכה שתפוצץ את הבועה נמצאת אצל

כל אחד ואחד בעולם מלבדי.

אני זקוק לכם כדי למלא באמת את

ייעודי.

פינת השיבוטה מיכה הכהן

על מילואים נגדים ונוסטלגיה בשקל

כבר אמרו יודעי חן כי אין כמו שירות מילואים טוב כדי לרענן את מאגר הזמר העברי היפה. על כן החליטה וועדת **פינת השיבוטה** לשלוח את אחד מכתביה הרבים לשירות מילואים של שבועיים כדי לחזור עם מיטב הניתוחים הספרותיים לשירים האקטואליים והרלוונטים לקהל הקוראים הצעיר של הפינה.

רצה המקום, ורבים מקרב משרתי המילואים הפעילים בארץ הקודש הינם חובבים מושבעים של אחד מעמודי התווך של הזמר הארצישראלי - שלמה ארצי.

לאלה מכם, הקוראים הצעירים, שלא התמזל מזלם להיות נוכחים באחד מאותם ערבי פרידה צה"ליים מביכים, יהיה קשה להבין את מקומו של הזמר בחייו של לוחם מילואים. באותן הזדמנויות שבהן ערב רב של חיילי מילואים נבוכים מגלים שהמדינה קראה אותם בצו דחוף לעזוב את מקום עבודתם ואת עריסות ילדיהם הרכים כדי לעלות על מדים ולהתייצב באיזה שטח אש שכוח אל מקושט בעוגות חומות חמות שהשאיר עדר פרות, באותם מקרים, כשהמילואמניקים נאלצים לעמוד ולמחוא כף כשאיה מח"ט נחש עם חיוך מבטיח נפרד בהצדעה וחיבוק חברי מאיזה נגד עב כרס ומדושן עונג לצלילי שיריו הנוגים של שלמה ארצי האהוב, משהו באמנם של המתגייסים לשירות המיל' נשבר.

אבל באותו הרגע כששירי האהוב של שלמה קר"ח מתנגן, הנגד יעשה את דרכו מהבמה המרכזית לעמדת הקרב הקרובה, נפרד מן המדים והדרגות בלעיסה קרבית, לוחמי המיל' יזילו דמעה על מר גורלם (הם שוב יצאו פראירים) ומשהו מוזר יקרה.

החיילים ירגישו, בטעות, בלי להודות בזה בעצמם למעשה, שהנוסטלגיה בשקל, העממית והכל-כך נגישה הזאת של שלמה ארצי, שלפני רגע נוגנה בלופים בטקס מגוחך לנגד ממורמר ושמן שאף אחד לא סבל ואתה רק זוכר איך צעק עליך בטירונות, נוגעת גם בהם. זהו הקסם חברים, של אדון שלמה ארצי.

הלהקות והכינויים המתוקים של שלמה

קוראים יקרים, יודע צדיק נפש בהמתו ויודע שלמה ארצי נפש מאזינו. לא צריך הרבה חברים, בכלל לא, מספיק לזרוק כמה מילים בקול חצי צרוד על ימים שהיו וחלפו, על איזה לילה בלתי נשכח, נסיעה משותפת, תוכן לא נצרך כהוא זה! כלל לא, מספיק לומר כי היה אמון והיתה אהבה וקרטיבים בטעם לימון ועוד אלמנטים חסרי הקשר שעשויים להצטייר כנוסטלגים באוזניים הנכונות ו-וואלה! יש לך שיר קורע לב ומעורר רגשות געגוע עזים מבית היוצר של ארצי הנפצות.

"הוא משורר דגול!" יורה לכיווני הרס"פ המגונן על מחמל ליבו "שיר אהבה ישן- השיר הכי יפה שנכתב פה בארץ ב-50 השנים האחרונות!"

"האומנם?!" אני מקשה, "גש" אני מזמין אותו, "נבצע יחדיו סקירה ספרותית של השיר המדובר".

למה לומר אם אפשר למחזר או ארצי חושב רוק

"האהבה הישנה, זאת שברחה לי"- כבר מהשורה הראשונה ניתן להבין שארצי מתיימר בשירו הנוכחי לטלטל את מאזינו בעוד שיר נוסטלגיה מעוררת נשכחות, בשורה נהדרת. אבל את הנוק-אווט שומר המשורר דווקא לשיא של השיר, לפזמון.

"בשלת רחוק מביט רחוק"

דמיינו לעצמכם את שלמה היקר, יושב לעת ערב אל מול השולחן הקטן בדירתו הצנועה והנוסטלגית ושובר את הראש אל מול המילים "מביט רחוק". הוא חייב למצוא חרוז ויהי מה. מה מתחרז עם רחוק?... מה מתחרז עם רחוק?? ואז זה מכה בו כמו ברק.

הא-הא! שלט רחוק מתחרז עם רחוק!! ממש כמו ש....

קולט שמש מתחרז עם שמש!

הרי זה ברור כשמש! חח שמש!

ממש שיר קטן יצא לנו!

"ענק, פשוט ענק" אני מפטיר בסוף הניתוח הספרותי,

מחייך לרס"פ, "באמת משורר ענק". הרס"פ לא חייך

חזרה.

(מיותר לומר שכל הציוד שהרס"פ החביב נתן לי לחתום עליו מאותה נקודה ועד סוף השנה היה מעלה נוסטלגיה אמיתית בקרב רבים מבין סבינו ששרתו במבצע קדש).

לעומת זאת, 38% היו בוחרים ביכולת לקרוא מחשבות:

כי ככה אתה יכול לגלות כל דבר שאתה רוצה בעוד שעם אי-היראות אתה רק רואה דברים שאנשים עושים בפועל.

כך אוכל להבין ולהכיל את היקרים לי מכל ועוד עניין שולי, כדי שאוכל לתמרן את כולם ולהשתלט על העולם. אבל בעיקר להבין את ההם... נו האלה, היקרים לי מכל. כן, אלה, בדיוק.

מי לא חלם על לקרוא מחשבות כשהוא היה קטן? (או עדיין חולם על זה) זה הדבר הכי מגניב שיכול להיות. תחשבו מה אתם יכולים לעשות עם זה? לנצח בדברים, לגלות מה חושבים עליכם ועוד מיליון דברים סופר מגניבים

כי כשאני יכול לקרוא מחשבות אז אני פשוט יכול לדעת הכל...זה כולל גם לא נראה ורואה...אתה יכול לדעת מה חושבים עלייך ;)

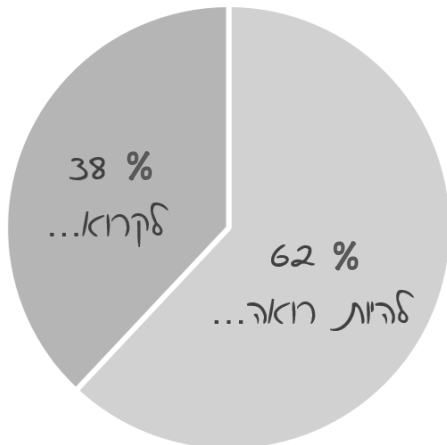
תכל'ס מי לא היה רוצה לדעת מה מתן הומינר חושב

נראה לי שהדבר הכי גרוע זה שאנשים לא יראו אותך כי אז אף פעם לא יכולים להיות עם מישהו ולדבר איתו ולעשות צחוקים. ואם אתה יכול לקרוא את המחשבות שלו אז אתה יכול לדעת אם הבנאדם הזה באמת חבר שלך ולא רק סתם בנאדם שרוצה משהו ממך

כשאתה רואה ואינו נראה אף אחד לא רואה אותך ומבין אותך, ונמצא שם בשבילך כי אתה שווה לכלום (חיצונית כמובן..) כשאתה קורא מחשבות אתה מבין את כולם ומגלה סימפטיה. חוץ מזה, זה כמו לרכל עם כולם בלי שהם יודעים..

הדרך היחידה לשלום!

כדי לדעת אם מישהו/מישהו באמת אוהב/ת אותך ולא לבזבז את הזמן על שטויות. וחוץ מזה לפי דני-דין אתה צריך להיות ערום כדי שלא יראו אותך. P:

סקר מס' 4 יצא מבית הפרויקט והפעם שאלה שהצליחה לבלבל כמות לא מבוטלת של אנשים.. בתקווה שכולם התאוששו.

"טיול במדבר. יום חם. מעט מים, געגועים לקיץ של ירושלים. נתקלת בכד עתיק

שמתנפץ לאלפי רסיסים ומשחרר לחופשי גיינית מסתורית (כן, יש גם גייניות)

שמציעה לך לבחור בין השתיים - היכולת לקרוא מחשבות או היכולת להיות רואה

ואינו נראה... במה היית בוחרת?"

בקרב חברי הפרויקט, רוב ברור של 62%

העדיפו להיות רואים ובלתי נראים. תשובות

נבחרות לפניכם:

- החלום שלי זה לדגדג אנשים בלי שהם יראו שזו אני ולא יצליחו להתחמק

- אני כבר קורא מחשבות...

- הייתי מתגנב לכנס תפוחי אדמה מבלי לשלם תפוח אדמה בתור מס!!

- מי רוצה לדעת מה אנשים חושבים בכלל??

- כי ברור שאם אני רואה ולא נראית אני יכולה להתגנב לשיחות ולשמע דברי רכילות. אבל אם

אני קוראת מחשבות זה יפריע לי לשמוע שיחות של אחרים זה ברור כשמש ואין ספק שזוהי שאלה מכשילה.

- כי אני מעדיף לא לדעת את המחשבות של רוב האנשים שאני מכיר

- אם הייתי יכול לקרוא מחשבות רוב הזמן הייתי שומע שירים שתקועים לאנשים בראש

- שני הכוחות מאפשרים לדעת דברים שאתה לא אמור אבל לדעתי אי אפשר לשפוט אדם על פי

המחשבות שלו שהן דבר בלתי נשלט לעומת הדברים שהוא אומר (שבתור אדם בלתי נראה

אתה יכול להקשיב להם) הם מודעים ונשלטים. דוגרי- חבל לאבד בגלל זה חברים

-בתכלס, השקרים שאנשים מספרים לנו הרבה יותר נחמדים מהמציאות שבראש שלהם...

-וואי. ברור כאילו.. אתה אשכרה יכול לדעת הכל ככה... להכנס למקומות אסורים בלי שידעו... עם

כח כזה אפשר לחסל את העולם אשכרהה

-קודם כל, אני אוכל לעשות כל כך הרבה דברים שאני לא יכולה עכשיו. חוץ מזה, גם ככה אנשים

מדברים יותר מדי, אז להוסיף על זה גם את כל המחשבות שלהם?

כי יכול להיות שאנשים חושבים דברים רעים על אנשים אחרים ואני לא רוצה לדעת אותם

48% שבחרו ביכולת להיות רואים ואינם נראים

נימקו גם הם:

- אפשר להקשיב לשיחות של אנשים בלי שידעו
- יש לי תיאוריה שאם היה אפשר לקרוא מחשבות העולם היה נכחד כי כולם היו מתאבדים
- אני תמיד אנצח במחבואים
- מחשבות עדיף לנו לא לדעת..

- זה לא שכ"כ חשוב לי להיות רואה ואינו נראה, פשוט בטוח לא בא לי לדעת אילו שטויות עוברות לאנשים בראש... קודם תנו לי להסתדר עם

המחשבות שלי... וגם, לא הייתי מתנגד להיות בלתי נראה לעיתים, להסתכן לאיזה מטוס שעושה דרכו לבורה בורה

- ברגע שאתה רואה ואינו נראה אתה יכול להיות מי שאתה איך שאתה מבלי שאף אחד יחשוב עליך משהו אחר, וייתכס אליך בצורה שונה, וכי

- יש סיבה שאנשים רוצים לשמור לעצמם מחשבות. צריך לדעת מתי לספר ומתי לשמור בפנים

- ממש קל לעבוד על אנשים כשאתה רואה ואינו נראה

- הפחות גרוע מבין השניים

- אם הייתי יכול לקרוא מחשבות, החיים שלי היו

נהיים משעממים... אין יותר פאדיחות, אי הבנות, שיחות מעניינות או אפילו אנשים. הכל יהפוך

לספר פתוח שאני יכול לקרוא. תמיד לדעת מה

לענות ואיך להגיב... זה משהו שלדעתי ישגע בן

אדם.

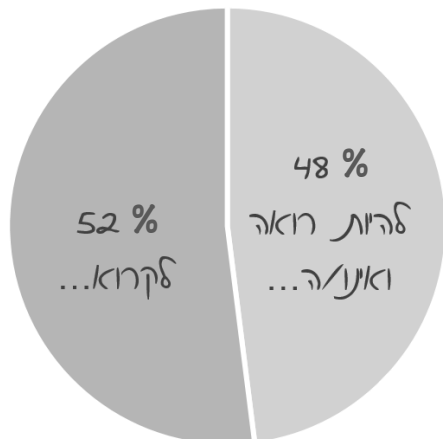
- תמיד רציתי להיות כמו הארי פוטר

- סתם כי אני בוגר פרויקט

- זה פשוט קצת יקל עליי ביומיום, ככה לא אצטרך

להתחבא בתוך שיחים ולרוץ מפח אשפה אחד לשני

- אני כבר קורא מחשבות (-)

אצל בוגרי הפרויקט לעומת זאת, תפנית מפתיעה-

כמעט שוויון באחוזי הבחירה, כאשר 52%

מהבוגרים בחרו באופציה לקרוא מחשבות. מה

יכולה להיות סיבת ההבדל בין חברי הפרויקט

לבוגרים? (ניתן לשלוח השערות לגיליון הבא)

להלן הנימוקים:

- יש לי נטייה לפרש לא נכון מה שאנשים חושבים,

זה גורם לי למלא צרות בחיים

- קצת מפחיד להיתקע רואה ואינו נראה לנצח...

- וואלה להיות רואה ואינו נראה זה דכאוני... לקרוא

מחשבות זה להיות האדם הכי חכם בחדר בזכות

האדם הכי חכם בחדר:)

- להיות רואה ואינו נראה זה חמוד והכל, אבל חוץ

מכמה מעשי קונדס לא יצא לי מזה יותר מדי.

לעומת זאת, אם יהיה לי יכולת לקרוא מחשבות אני

אהיה הבן אדם הכי חכם בעולם, כי אני פשוט

אקרא את המחשבות של כל גאוני הדור וסגרתי את

הפינה.

- זה בקלות יותר מגניב

- לחיות בעולם של אמת (=)

- בא לי לדעת מה אמא שלי חושבת כשהיא מצפה

ממני לנקות את התנור עם ממיס שומנים לפני פסח

ואיך לא די לה	כי אחרים לא שומעים	שירי הרס ואכזבה
כשבילילות היא בוכה	את הצרחות שבפנים	איך עוד חורף היא שרדה
בלי הפסקה כואבת	צרחות שבלב לא יצאו	ובעתיד אולי יהיה
ורוצה	כי אין מי שאותן יתפוס	מה שבעבר לא התקיים
ואיך זה שהיא ככה	כי למי יש כוחות להתמודד	כי ההווה קשה אבל
אף פעם אהבה	באמת	לה לא אכפת כלל
היא אפילו לא ידעה	ומי רוצה להבין את האמת	כשישנה בוכה והדמעות
כמה רע זו עושה	ובימים של חורף כשהולכת	מתרגלות
ואיך זה כשבילילות חמים	והשמים בוכים והיא מנפצת	על לחיה נופלות
היה לה קר	מראה שעל הקיר שאמרה	כי מי ראה אותה
וחלומות רעים שטפו את	שאת	מי שמע שיש אותה
שנתה	הכי בודדה בעיר	הכי בודדה
כשהיא החליטה	ובימים של קיץ כשכולם	הכי לבד
ולבכות זה לא הפתרון	זוהרים	בורחת מעצמה
אבל הדבר האחרון	היא והקירות שרים	אל תוך ידי אף אחד

המשך מעמ' 5 <

מאתנו הופכים לפעמים בעיות רציניות לקרקס

עולם את מה שרקח.

ומאבדים קצת את הכבוד והצניעות למה שגרם

הגדולה של המומינים, היא שהתחושות

האמיתיות שהם מציפים פוגשות אותנו

במקומות שונים ואישיים בחיים.. אני מניחה

ושם. ולראות: <https://www.youtube.com/watch?v=tkoGTI13Prc>

שגם המילים האלה של מומין-אמא פוגשות כל

אחד במקום אחר. אבל אני בטוחה שהרבה

רק טוב יצא לכם מזה.

ז'ורדן בנדנון

◊ לומד במכינה באדרת

שבוע ירושלים

שבוע ירושלים במכינה! שבוע שלם של סיורים בתוך העיר הכל כך גדולה הזאת, המלאה בגיוון מטורף, היסטוריה אינסופית, נופים מדהימים, מורשת, תרבות, קדושה ועוד כל כך הרבה! ביום השלישי, טליה המדריכה שלנו (מטעם עיר דוד) הקריאה לנו את הסיפור " הלב והמעין" של רבי נחמן מברסלב – ממליץ לקרוא. היא שאלה אותנו האם כבר קרה לנו בחיים שתכננו משהו, שהייתה לנו מטרה ובדרך היא השתנתה, לא הלכנו לפיה, שאחרי תחילת הדרך (הירידה מההר) איבדנו את החלום (את המעיין)? ואז שכחנו אותנו? ויתרנו עליו?

התשובה שלי הייתה: ברור שכן! זה קורה לי הרבה, כל הזמן- יש תכניות, תכנונים, רצונות והם מתפוגגים בדרך, נעלמים, מתפרקים, נשכחים ובמקומם קורים לנו דברים אחרים.. ואולי זה לטובה?

נראה לי שהמקרה המרכזי האחרון שקרה לי היה בנוגע למטרה שלי השנה במכינה. לפני המכינה דמיינתי שהשנה שלי במכינה תיראה מאוד שונה ממה שאני באמת עובר כרגע, ולמען האמת, קצת שכחתי מהמטרות הראשוניות שלי. נכון שהייתי שמח לעבור את התהליך שתכננתי מראש אבל בדיעה שככה החיים עובדים, שבחיים לא תמיד הולך לפי התכנונים שלנו, אני דווקא בסדר עם זה שבסופו של דבר זה התהליך שאני עובר ואפילו די מרוצה ממנו, מהמקום שאני נמצא בו היום

(ולדעתי לא פחות חשוב מזה: הדרך שעברתי כדי להגיע למקום הזה). אבל עדיין יש לי הרבה לאן לשאוף, לחלום! אני מאמין ומקווה שאני בדרך הנכונה ושלשם אני הולך.

אם הייתי מגיע לתובנות אלה לפני כן, הייתי ממליץ לעצמי לא להיות נעול על המטרות שלי, לדעת שיש סיכוי שהן ישתנו. שאולי התכנון המקורי שלי לא כדאי לי, לא יעשה לי טוב ושעדיף לי משהו אחר. לדעת לקחת את התכניות שלי יותר בקלילות, בידיעה שבאמצע אולי אצטרך "לחשב מסלול מחדש".. זה מה שהייתי אומר זה עוד לא מאוחר! מקווה לקחת מזה וליישם בתכנונים הבאים שלי. "האדם מתכנן תוכניות וא-לוהים מצחקק צחוקיות"

אבל בנוסף חשוב לא לאבד תקווה, ללכת בכיוון אחד ולא להיות כמו קנה שמתנופף ברוח מצד לצד. ללכת בדרך מסוימת, לתכנן להגיע למעיין בידיעה שאולי לא אלך אליו ישר דרך אלא בדרך יותר מפותלת (שמאוד יכול להיות שאקבל מהדרך הזאת המון, אלמד הרבה, אראה נופים, אחווה חוויות ועוד!).

נראה לי שמה שטליה המדריכה רצתה להגיד לנו זה שאולי הרבה פעמים התכניות שלנו משתנות אבל צריך ליכור לאן שואפים. כמו שדורות רבים מעלינו חלמו על ירושלים, רצו לחזור אליה ואמנם פעמים רבות זה לא עבד להם אבל בסוף כן חזרנו לירושלים גם אם זה לא כמו שאבותיינו קיוו, אבל אולי עוד נגיע לחזון שלהם. והעיקר הוא לא לוותר ולהתעקש על החלומות שלנו.

"דע מאין באת ולאן אתה הולך"

חודש טוב – באהבה, ז'ורדן

'אני והכוכבים'

'תפתחי את העיניים, אל תפחדי, תפתחי, מה את רואה?'

חייכתי.

אבל לא ראיתי שום דבר, מלבד חושך אימים של בהלה נוראה.

'תסתכלי למעלה, תראי איזה יפה, את לא אוהבת?'

אז הסתכלתי, וראיתי, לא הייתה תקרה, וראיתי שמיים כהים ומצנצים במיליוני כוכבים. זה מדהים. זה באמת מדהים. זה יפיפה, אני אומרת, והוא מחייך.

'ידעתי שתאהבי, אני מכיר אותך'

אני יודעת, הוא מכיר אותי הכי טוב מכולם, הוא הנפש התאומה שלי, הוא החבר הכי טוב, הוא החלק האחרון בפאזל שלי.

הוא לקח אותי לבניין, בניין נטוש כמו בסרטים, וקשר לי את העיניים, 'תסמכי עליי' הוא אמר, אבל אני, הייתי בטוחה שמשהו רע הולך לקרות, פחדתי. הוא העלה אותי במדרגות, המון מדרגות, וכל הזמן לחש 'אל תציצי, אל תפחדי'

ואז הגענו, הוא הוריד את כיסוי העיניים מעייני אך אמר לי לעצום אותן, אז עצמתי, בפחד מטורף. הוא הולך אותי לחדר כלשהו, ואמר לי לפתוח את העיניים.

אני אוהבת לבהות, אני מסתכלת על הכוכבים כל לילה מהחלון הקטן בחדר שלי, אני אוהבת לראות איך הגלים מתנפצים ואיך העלים

מתנדפים ברוח. אני אוהבת, אני חושבת. אנחנו שוכבים אחד ליד השניה עם ידיים שלובות ובוהים, 'חבל שלא הבאתי גיטרה' הוא אומר, אני מהנהנת וממשיכה לבהות. אני שוכחת מהכל, מכל המסביב ומכל הבחוץ, אני שקועה בכוכבים, בשמיים ובריקנות שבבהייה.

הנשימות שלו כבדות, הוא עייף בטוח, אני מכירה אותו, אני לא אומרת דבר, רק לוחצת את ידו חזק יותר, שיתעורר, כי אני לא רוצה להיות לבד.

בחיים לא ראיתי כוכב נופל, תמיד חיפשתי לראות, אבל לא ראיתי. אולי הערב זה יקרה? כוכב יפול מולי? אני מרגישה איך שהעיניים שלי מתחילות להיעצם, הוא כבר נרדם, זה מעייף להיות לידי. אני מתחילה לפחד, מהחושך, מהקור, מזה שהמגן שלי ישן עכשיו. רק אני והכוכבים.

אני מרגישה דמעות יוצאות מעיניי. אני בוכה? לא בכיתי כבר זמן רב, אין סיבה הרי, יש לי אהבה. אולי כשאני לבד אני פתאום מבינה, אני צריכה להיות חזקה לבד, ולא להיות תלויה באף אחד. אני קמה והולכת. יש מרפסת גדולה, אני רוצה לקפוץ, לעוף באוויר, להרגיש ציפור, אני חוזרת פנימה ויורדת במדרגות, אני כבר לא מפחדת, אני יוצאת לרחוב ומחייכת, עכשיו זה רק אני, אני והכוכבים.

בעד ונגד: וואטסאפ

מוריה שפּלר - נגד

וואטסאפ, אפליקציע
סולרית להעברת מסרים
מדיים, תמונות, קטעי וידאו
וקול. נשמע נחמד לא? באמת
נחמד. מדברים עם חברים,
שולחים להם הקלטות

וסרטונים נחמדים, הכל טוב עד שמתמכרים לזה. הגענו
למצב שאנשים לא יכולים בלי וואטסאפ, שלמי שאין
וואטסאפ קשה לשמוע על דברים שקורים ברגע זה, כי
בוואטסאפ הכל מעודכן זמין יותר אז למה שנשלח
הודעה? אנשים מוותרים על שיחת יום הולדת לחבר או
על פגישה חשובה כי הרי אפשר לעשות את בקבוצה.
אנשים מרגישים שהם יכולים לומר מה הם רוצים מתי
שהם רוצים, וכשעושים דיון כל תרבות הדיון נעלמת כי
אין אחד שמספר בתורו והשאר מקשיבים, כל אחד
פשוט כותב. הרבה פעמים שמתי לב שקשה להביע
רגשות, הסמיילי הבוכה נהפך לסמיילי של- אין לי כוח,

מישהו שעצוב על מישהו שנפטר לדוגמא לא ישלח
סמיילי בוכה, וקשה להבין למה כל אחד מתכוון. נכון
שבוטסאפ יש לפעמים קבוצות יעילות שבלעדיהן היה
קשה להתנהל אבל המון מהקבוצות שבהן אנחנו
נמצאים הן חופרות ולא יעילות. חוץ מזה, שכשנכנסת
לקבוצה חופרת יהיה קשה לצאת ממנה מבלי שמישהו
ישלח לך הודעה בפרטי וישאל למה יצאת.

גם הנראה לאחרונה, סימני הווי הכחולים הכחולים והמי
ראה בקבוצות, שאמורים לשמש למשהו טוב שעוזר
לדעת מתי לדבר או מתי האדם שאתה רוצה לדבר איתו
זמין נהפכו לדירה לפרטיות.

אני לא חושבת שהוואטסאפ הוא כלי לא שימושי,
בבסיסו הוא כלי מאוד טוב שאפשר לתקשר איתו
בקלות, אבל צריך לשמור על גבול הטעם הטוב, לא
להתמכר יותר מדי, להיות בקבוצות יעילות, ומדי פעם
למחוק אותו או להתנתק קצת כדי לראות שיש לך חיים
מעבר :)

צביאלי רויצקי - בעד

למי שנולד בשני העשורים
האחרונים קשה להתרגל
לעובדה שלכל הדורות
שמעליו, תקשורת הייתה דבר
מסורבל ומסוכר. קשה לנו
לעכל שפעם, ממש לפני כמה
עשורים, כדי לקבוע פגישה,

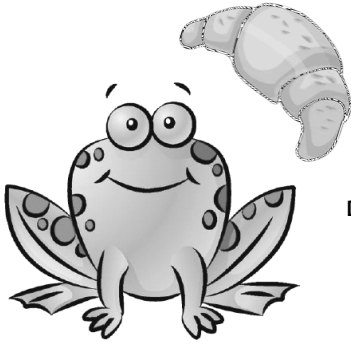
כדי לבשר בשורה, או אפילו סתם כדי לפטפט, היה
צריך לשלוח מכתב- פעולה שהיום בקושי עושים! או
לחילופין להתקשר מטלפון ציבורי אחד למשנהו.
קשה לדור הצעיר להבין כמה גדולה הזכות שנפלה
בידו שיש ברשותו אפליקציית מסרונים ששמה
"וואטסאפ".

וואטסאפ מאפשר לשלוח הודעות, סרטוני

וידאו, תמונות, מסמכים ודברים רבים נוספים בקלות
בלתי נתפסת.
כיום אפשר לשלוח בלחיצת כפתור מסרים לקצה השני
של העולם, לשלוח הודעות ל"רשימות תפוצה" ואף
ליצור "קבוצה". קבוצה יכולה קבוצת חברים,
עבודה, או כל מעגל אחר, דבר המקל מאוד על פעולות
רבות.

וואטסאפ הוא כלי שימושי מאוד ונוח לתפעול,
ובניגוד לאפליקציית המסרונים של פעם (sms) אין בה
הרבה תקלות. כל הטענות נגד וואטסאפ מתבטלות
עקב העובדה שלוואטסאפ אין תחליף נוח וטוב מספיק.
לסיכום: וואטסאפ, שהגיע ביחד עם "דור המסכים"
שיפר משמעותית את רמת החיים שלנו, ואנו צריכים
להודות על הזכות שניתנה לנו, להשתמש באפליקציה
זו.

מעט מן הכלום / בוני ושונין

היה היה דקור ששמו קרפד חמיד גור
אותו אלטון ג'ון חיבב וקראסונים בתפריט שילב
עד שבא הזה הטבעוני ובידו מזלג, לקח את הדג ואיתו דילג
השף אמר את דברו והחליט, ואת המוח שלו אכל בכפית
אז צעקו כולם צעקת אימים כשראו את המוח של אותו חסר אונים
וכך הופיעו שלושה תחתונים והתחילו לרקוד במעגלים
פתאום נכנס האדמו"ר, ידוע שזהו חנן הגיבור
כולם הריעו לגבאי הכביר ואכלו בצוותא קותלי חזיר
מן השמיים נשמע קול שאת האוויר חתך, גנבו את הנסורת מיוסוף האח
האנשים החלו להתרוצץ, תפסו את הגנב, בשביל את ראשו לרוצץ
בא מארק צוקרברג בסערה מן השמיים, אכל הוא כנפה ושתי כוס מים.

בלדה למצה / מוטרדת

האביב הגיע, החורף חלף

אך לא יאה הדבר, בי נשבעתי

ומצה ללא כאב בטן- איש עוד לא שלף!

שוב כזית אצטרך לבלוס,

פיללנו, קיווינו

לפחות אוכל להוריד אותו עם איזו כוס

אוי! כמה שציפינו

עברנו את מצרים, נעבור גם את זה?

אך לשווא תקוותינו, אזלו הכוחות

מי שטען זאת כנראה הוזה

פסח כבר כאן, לכל הרוחות

מדוע נגזרת עלינו, מצה יקרה?

לא מעי רגיז ולא נעליים

האם לא די בשריפת החמץ במדורה?

זו את המצה! האשמה בפעילות המעיים נראה שלא, נצטרך לבלוע

סדר שקט. מה כבר ביקשתי?

אך עד הפסח הבא אחפש לי מרגוע

בוגר מספר: אבי לוי

סטיבנסון

♦ טבח בביר בזאר,
לקראת טיול ולימודים

לדבר על הפרויקט... מאיפה להתחיל? לחשוב על זה מחזיר אותי אחורה בכמה שנים, אבל בקטע טוב ממש. הצטרפתי לפרויקט כשהייתי בכיתה י', אחרי שארי אור-זך דיבר איתי על זה בהפסקה בבית הספר. בקושי היה לי מושג במה מדובר, כי לא ראיתי את ההצגות לפני כן, רק את הפרסום הצבעוני, אבל אמרתי שאני אשוב על זה וכך התחילו 3 שנים בתוך המסגרת המיוחדת שנקראת הפרויקט. האמת שאני קצת מתקשה לזכור בדיוק באיזה תחום התעסקתי בכל שלב בפרויקט, אבל נדמה לי שהתחלתי בצוות תפאורה ובצוות במה. במשך הזמן המשכתי לכיוון של פרסום, תלבושות, מוזיקה, וכל מיני תחומים שהיו לי חדשים ומעניינים. כשאני נזכר בתקופה הזאת עכשיו, מה שאני זוכר בעיקר זה הרצון תמיד לעשות יותר ולהשקיע יותר, ולהכיר אנשים חדשים ושונים דרך

העשייה. אין סוף לדברים שהיו צריכים להיעשות לקראת ההצגות; פרסום, בניית תפאורה, גיוס כספים, כתיבה, עריכה, חזרות, הכל... (זה עוד לפני כל הפרויקטים הנוספים שיצאו מבית הטרקלין, ערבי סרטונים וכו'). בזמני היה מדובר רק בערב מערכונים, ועדיין הייתה כל כך הרבה עבודה ותמיד יכולת לתת עוד ולהשקיע יותר ויש משהו בטירוף הזה שמדבק ומוציא מאנשים דברים כל כך אדירים. עוד דבר שהיה מיוחד בעיניי זה שהפרויקט היה מקום שגרם למפגש בין סוגי אנשים שונים, בגילאים שונים ובעיניי זה מה שהיה יותר משמעותי. בתיכון בדרך כלל יש מרחק רב בין מישהו בכיתה ט לבין מישהו בכיתה יב אבל בפרויקט זה לא היה עניין בכלל. כולם עובדים ביחד ונותנים המון ובסוף תמיד היה יוצא משהו אדיר אחר. כל זה מהווה בעיניי משהו שאין במסגרת אחרת. המפגש והעשייה המשותפת, והבמה האמנותית שמציעה הפרויקט הם חשובים ביותר ופשוט כיף ומחמם את הלב לראות איך כל זה ממשיך לגדול עם השנים.

שם: ליאור ניבורג

כיתה: יא'

בית ספר: המשך! (למתקשים דרך אבות)

יישוב: אפרתה הדרומית

תחביבים: לנגן בגיטרה ולשחק

בפרויקט תפקידים של טומטום

חלום: להיות חלק מלהקה מצליחה

שיש לה מלא בורקסים (למה מת

אבא שלה)

מה עושה בשביל החלום? מזייף לעצמי בבית ואוכל פריכיות

אם היית מאכל, איזה מאכל היית? ביסלי בצל

ספר אהוב: פרסי ג'קסון והלאה... (אין לי כח לפרט את כל הסדרה

עכשיו, אבל ריק ריידן הכותב של הסדרה הוא סופר אדיר, בזכות

התחלתי לקרוא. רוצו לקרוא ילדים זה חשוב!)

רעש שנוא: אני שונא את הרעש הזה שיש לפעמים מרמקולים, כשה

חזק וצורם באוזן ואף אחד לא יודע איך לעצור את זה אז פשוט מפילים

את המיקרופון בתקווה שזה יעזור (לרעש קוראים פידבק, תלמדו קצת)

מה הדבר הראשון שהיית עושה לו היית נבחרת/לראשות הממשלה?

קובע פגישה עם אובמה, דופק לו עוגה בפרצוף, ומתפטר (תכלס זה לא

היה קורה אבל גם לא היו בוחרים בי לראשות הממשלה אז...)

מילה אהובה: חולה על המילה "האחשדרפנים"... 11 אותיות

הדבר הכי מיותר שהמציאו: נעליים עם סקוף'. ברצינות, לא צריך בגרות

בשביל לדעת לקשור שרוכים

הדבר שהכי צריך להמציא: משהו ב-2 ש שאפשר לגלגל עליו את

האוזניות כדי שלא יקשרו ואז לא תבזבז את כל הדרך הביתה בלפרום

אותם במקום לשמוע בהם שירים

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה שיהיה שמור עליך? סרט עם כל

הרגעים הקורעים שלי מהפרויקט ומהחזרות ומההצגות כדי שאני אוכל

לראות את זה בלופים

מי האישיות המוערכת עליך ולמה? החברים שלי, הם יכולים להיות

קרציות אבל בתכלס לכל אחד מהם יש תכונה שאני מעריך

מקום אהוב בארץ: אפרתה כמובן

הדבר הכי מצחיק/מעניין שקרה לך בפרויקט: אז ככה, מלצרתי

במסעדה שעשינו והיה איזה מאוורר בלי מכסה שהתחצף אליי... אז

הלכנו מכות ונחתכתי ביד, אבל אתם צריכים לראות את המאוורר כי

הוא המסכן בסיפור הזה

מוטו: לך עם האמת שלך

שם: שיר בן-מיכאל

כיתה: י'

בית ספר: אולפנת ראש

צורים

יישוב: אפרת

תחביבים: ללכת

לפרויקט, לבקר את

סבא וסבתא שלי,

לראות סרטים טובים

כאלה, ליטון...

אם היית מאכל, איזה מאכל היית?

סופגנייה עם המוון ריבה

ספר אהוב: "פלא"

רעש שנוא: הרעש של הקליקים בידיים

מה הדבר הראשון שהיית עושה לו היית

נבחרת/לראשות הממשלה? להחזיר את

עזה לשטח ישראל ולהחזיר את תוכנית

הלימודים הישנה

הדבר הכי מיותר שהמציאו: החור

בדונאט. למה אי אפשר שזה פשוט יהיה

בלי חור באמצע?? מה רע בחלק הזה

שחייבים להוציא אותו??

הדבר שהכי צריך להמציא: טלפורט (דבר

כזה שמעביר אותך ממקום למקום תוך

שניה...)

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה

שיהיה שמור עליך? שאלה טובה... נראה

לי שנוסחאות ומשפטים במתמטיקה: P:

מי האישיות המוערכת עליך ולמה?

ההורים שלי. וואו אין עליהם

מקום אהוב בארץ: שניר (זה כזה ליד

החרמון...). כל פסח אנחנו נוסעים לשם

וזה פשוט מקום כיף ומהמם!

הדבר הכי מצחיק/מעניין שקרה לך

בפרויקט: הצילומים שעשינו לסצנה אחת

בסרטון לערב סרטונים... היה קורע

לנסות להיות בריטית!

מוטו: עלי למעלה עלי בת אדם (: